

Naši milí přítomní.

V prvé řadě chci vám všem jménem celé naší rodiny poděkovat za osobní účast na dnešním rozloučení s naším milým Karlem Roušarem. S mnohými z vás jsme před dvěma lety společně slavili diamantovou svatbu našich rodičů. S někým i nedávne, a zároveň poslední, setkání celé naší nejbližší rodiny v nedaleké restauraci U Štiky.

Připadl na mě úkol, abych se s vámi podělil alespoň o několik jeho životních mezníků.

Náš táta se narodil 1. 2. 1938 na samotě jménem Příbylov, která spadala pod obec Oldřiš, nedaleko Poličky. Zde prožil celé své dětství i dospívání. Do školy chodil do Oldřiše a později do Poličky.

Někdy tuto cestu absolvoval někdy i na lyžích

Po ukončení základní školy navštěvoval zemědělskou školu v Bystrém. I když tam byly poměrně skromné podmínky, vzpomínal na tento rok svého života jako na ten nejkrásnější. Po roce totiž musel z tohoto zařízení odejít, protože ho bylo potřeba při zemědělských pracích doma. Jeho rodiče vlastnili asi devět hektarů pole a k tomu lesy a dobytek, takže každá ruka byla potřeba.

V roce 1957 narukoval na povinnou dvouletou vojenskou službu jako řidič. Zde se zrodila jeho láska k motorům a autům. Po skočení vojny chvíli pracoval na údržbě silnic a později nastoupil do Hedvy a nakonec do ČSAD, kde jezdil s nákladním vozem a autobusem. V této práci tzv. viděl a moc ho bavila. Jeho zdravotní stav mu však nedovolil, aby u tohoto povolání mohl zůstat, a tak musel přejít na práci hospodáře pneu u téhož podniku. Zde pracoval až do svého odchodu do důchodu, tedy asi 37 nebo 38 let.

V roce 1960 začal jezdit do malé vesničky Veselí nedaleko Mohelnice. Zde mu padla do oka jeho pozdější celoživotní partnerka a manželka Pavla Zatloukalová. A tak jeho cesty do Veselí byly stále častější jen jejich účel se začal ubírat jiným směrem. Toto dojíždění vyvrcholilo 27. října 1961, kdy tito dva mladí lidé skončili společně u oltáře v dnešním sboru Církve bratrské v Olomouci, kde si řekli své společné ANO.

Z tohoto manželství se narodily celkem čtyři děti. Dobroslav, Karla, Pavla a Lucie. Pán Bůh jim požehnal i sedmi vnoučaty.

Pokud mu to zdraví dovolilo, neustále si hledal nějakou činnost, nevydržel dlouho bez práce. Po smrti svého otce v roce 1979 převzal zodpovědnost za naši chalupu v Oldřiši, kde choval i drobné zvířectvo. Když se v roce 2011 definitivně vrátil do místa svého trvalého bydliště v Moravské Třebové, začal se aktivně podílet na pracích okolo domu, ve kterém bydleli. Jeho celoživotní láska k horám a přírodě vůbec způsobila, že začal téměř dennodenně navštěvovat nedalekou rozhlednu Pastýřku. Počet těchto návštěv se zastavil někde okolo čísla 3.560. Za těch více než 11 roků se stal živou ikonou této lokality. Tyto procházky uskutečňoval ve velmi brzkých ranních hodinách, protože se později vzorně staral o svoji manželku, jejíž zdravotní stav byl později neutěšený.

S vděčností jsme jako děti tuto jeho službu přijímaly. A mámě s ním taky nebylo zle. Protože jeho celoživotním krédem bylo: Když něco dělám, tak se to snažím dělat, jak nejlíp umím. Nebo: Snažím se pro věc udělat maximum. A také: když chci někomu něco dát, dám mu to nejlepší, co mám. Jistě moudrá slova i pro naše životy.

Byl to mistr slova. Jeho trefné a zasmání hodné hlášky do každé situace budou, jak pevně doufám, provázet naši rodinu i po další roky. I když nebyl jedním z těch, kdo chodí neustále s úsměvem na rtech, tak alespoň mně, vzpomínky na jeho hlášky vrací nefalšovaný smích i v těchto těžkých chvílích, které prožívám.

Jeho cesta k víře byla poněkud delší, ale díky neúnavnému působení naší mámy máme i my živou naději na opětovné setkání se s ním na věčnosti, kde Pán Bůh pro nás připravil něco, co lidské oko nevidělo, lidské ucho neslyšelo a na mysl člověku nepřišlo.